

Jaz hočem, hočem!

V visokem loku je zakrvavel
Polnočni vzduh... Mrakovi so zbežali,
S perotmi plašno frfotaje...

Vrt mojih sanj je ležal pred menoj:
Plameni so podili se po njem.
Aj, to je bila divja orgija,
To bil je bakhanal nebrzdanih strasti!
Deviške brezice — kako žare!
Parfumovane tamariske in
Aristokratsko samujoče teje

Udale so se vročemu objemu.
In v nunskih srcih spokornic cipres
Zavrelo je pregrešno poželjenje —
Proč samostanska halja, pajčolan!

Minilo je. Pepela vročega
Si trosim na razmršene lase.

Ni treba, kerub!
Čemu nazaj na pusto pogorišče?!

5.

Absintsko-meglen večer na Ringu.

Kot bi viseli zlati sadovi,
Jasni sadovi z golih vej...
Kot bi vabili in se ponujali:
Trgaj in jej!

Trgal bom trgal z rokami željnimi
Jasni, zlati sad,
In utešil bom svojega srca
Koprneči glad.

Luči, luči! Bisernih žarkov!
Več, še več! Do vrha!
Dajte mi čašo polno svetlobe —
Ex! To se pravi: do dna!

... Srce, ti moje mlado srce,
Ne obupuj!
Dokler si lačno, dokler si žejno,
Vase veruj!

Ah, ti bori...

Ah, ti bori, moji bori
Vnovič zaduhteli so,
Glasno na zeleni gori
Ptički jim zapeli so. —

Vnovič skozi temne veje
Solnce je prodiralo,
Vedno slabše, počasneje,
Kakor da bi vmiralo. —

In potočka pesmi rahle
V dalji so pojemale,
Vetrnice se nadahle
Ob-njih so objemale.

Ah, pihljali so, vršali
Vetrci lahno, lahno —
Tiho bori tu so stali,
Plul mir božji nad zemljo...

Aleksandrov.

